

Flori de lut

Mi s-a spus că port un păcat
pentru că am lut în vene
și-am scurs pelinul din ele
ca să fiu mai puternic,
pentru c-am dezghioat cerul de un altar
și mi-am cusut rădăcini pe solul ghearelor din aripi,
pentru c-am spart tegumentul seminței
și-am îmbrăcat roșul lui Adam și-al Evei.
Mi s-a spus că port un păcat...
cel de-a naște cerul în coajă de lut.

VALENTINA DULEA

cl. a XI-a, Liceul Teoretic „Natalia Dadiani”, Chișinău

Sentință

Dumnezeu uitase să plângă când a creat lumea
spălându-și vina, plăsmuind făptura ta.
Plângi...

Dumnezeu sfârșise deja cărbunele când a creat dragostea
și-a dăltuit sufletul, închipuind altarul eternelor noastre pocăințe.
Iartă...

Dumnezeu înțelese că aripa cere timp când a creat zborul
și-a împerecheat două gene, nemurind icoana albelor lumânări din sticle.
Așteaptă...

Dumnezeu mărginise prea mult brazdele când a creat drumul
încolțind din lăstar rădăcină.
Iubește...

Dumnezeu îmbătrânise cerul când a creat pământul
și-a nins cu tine, Mamă, în lutul lespezii de Om.

Cuvântul

Cuvântul meu nu are corp
pentru că nu are rădăcină,
pentru că nu a știut s-o smulgă din lumină,
pentru că nu mai era niciun colte de zi în gura lumii,
pentru că nu știa cum să ia forma timpului,
pentru că era așa cum nu-l știuseră alții,
înger.

Suflet

Un pui de amurg prins între pleoape
ce se spală de corp cu laptele ochilor.
Un măr spovedit
ce se coace în lumini de icoane.
O aripă izgonită de cer
ce se îngroapă în liturghii de cuvinte.
Un veșnic altoi de lumină
ce ne suie pe cruci păcatul lui Icar.